

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 5. De progressu Devotionis Divi Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

„formam coalita, tandem etiam ipsa
 „in Europam migravit, ubi Hierosoly-
 „mitanæ Ecclesiæ ritus & officium
 „Græcum, quo primitus utebantur in
 „Latinæ Lyurgiæ atque Psalmodiæ for-
 „mam paulatim commutarunt, servatis
 „tamen præcipuis quibusdam antiquo-
 „rum Ordinis Patronorum festis, inter
 „quæ credibile est hoc ipsum Sancti
 „Iosephi fuisse.

VII. „ Etenim in Ecclesiastico Officio ad
 „honorem Sancti Iosephi ordinando
 „primos fuisse, & cum Ecclesiis aliis
 „tum ipsi Romanæ prævisse Ordines
 „mendicantes ex ipsorum Breviariis
 „constat: quinam autem priores quam
 „qui in Oriente jam pridem consueve-
 „rant illud annuè celebrare?

CAPUT V.

De progressu devotionis Divi
Iosephi.

I. **N**OMEN Ioseph quo non si-
 ne divino nutu insignitus est
 Virgineus Virginis Matris
 Sponsus significare apud He-
 bræos idem quod incrementum sive
 augmentum apud Latinos, omnibus
 compertum est: Quare dum de Ioseph
 ex Iacob & Rachæ Patriarchâ è duo-
 decim uno dicitur Genesis cap. 49.
 vers. 22. *Filius accrescens, Ioseph filius ac-
 crescens*, voluit per hoc Scriptura sig-
 nificare quod juxta sui prælagium no-
 minis futurum erat, ut etiam contra
 nitentibus fratribus ex Dei Providen-
 tiâ in dies magis semper & magis cres-
 ceret, prout de facto crevit, atque adeò
 ut in Regno Ægypti esset primus à
 Rege: Cum igitur hic esset figura no-
 stri Sancti Iosephi ut toties diximus,
 proculdubio in eo tanquam in typo
 ostendere voluit Deus quid aliquando
 in nostro Divo Iosepho per istum
 præfigurato in veritate complendum
 erat.

II. Nonne enim postrema sæcula vi-
 derunt hunc nostrum Sanctum semper
 magis ac magis crescere? nonne viden-
 tur, inquam, gloriam ejus accidenta-
 lem, id est honorem, cultum & invoca-
 tionem inter fideles non Orientis

nostri tantum sed etiam Occidentis
 incrementa semper in dies capessere
 majora? & videbunt futura, Deo af-
 flante (ita suadent præfagia) semper
 & semper majora.

Porro ut hujus devotionis progres-
 sus & incrementorum aliquam tibi Le-
 ctor ob oculos imaginem ponam fami-
 liarem, considera aquæ tramitem:
 hic quantumvis in suo fonte exiguus,
 dum tamen per longa spatia decurrit,
 confluentibus hinc inde, quâ transit,
 in ejus alveum frequentissimis aliis ri-
 vulis magis & magis intumescit, &
 tandem in fluvium magnum excrevit:
 ita planè hujus Sanctissimi Patriarchæ
 devotio, initio quidem ad paucos, ita
 volente ad tempus Deo restricta fuit,
 sed dum per sæcula decurrit, crebris
 Sanctorum Patrum laudibus, & enco-
 miorum accessibus exandavit: quod
 ita verum est, ut quo longius per tem-
 pora diffunditur, eò amplius & amplius
 exuberare conspiciatur, ut proinde
 dicere possim, & ut quidem reor satis
 aptè quod quemadmodum ille ignis
 sacer qui in imo putei absconditus diu
 delituit cum abducerentur in Petri-
 dem Judæi, inde tandem multis annis
 de post sub Nehemiâ eductus in aquâ
 crassâ, cum tempus affuit, quo Sol re-
 fulsit qui prius erat in nubilo, repenti-
 no miraculo excitatus est, adeò ut ex
 modico aquæ crassæ accensus sit ignis
 magnus lib. 2. Machab. cap. 1. Ita om-
 ninò Divus Iosephus olim ex amore
 divino eum inflammante totus ignis,
 tot retro actis sæculis ob hetero-
 doxorum perfidiam in latebris posi-
 tus, & à paucis agnitus, Sole justitiæ
 Christo qui prius erat in nubilo tam
 refulgente, dissipatis, inquam, hære-
 sum nebulis prodiens, tam gloriosè
 magnificatus est & exaltatus, in tan-
 tam laudum, votorum, encomiorum,
 communium toto Orbe solemnita-
 tum copiam exurrexit, ut verè juxta sui
 prælagium nominis sit, *filius accres-
 cens Ioseph filius accrescens*, id est nullus
 sit accrementi terminus, ut proinde
 quod ei laudis & honoris per præterita
 decesserat sæcula, abundè per exube-
 rantiam præsentium compensetur.

Cæpit ergo ab initio nascentis Ec-
 clesiæ hujus Sanctissimi Patris JESU
 devotio,

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
SV

devotio, & ab inde per SS. Justinum Martyrem, Ephrem Syrum, Irenæum, Gregorios Nazianzenum & Nyssenum, Chrysostomum, Hieronymum, Ambrosium, Augustinum, Joannem XLIV. Patriarcham Hierosolymitanum, Paschasium, Chrysologum, Euthymium, Theophylactum, Rupertum, Bernardum, & mille alios decurrens, nec amplius in tam angusto alveo arctari sustinens, exuberavit & in publicum Cultum erupit ac deinde primum suum alveum, suum Hierosolymitanæ inquam Ecclesiæ sinum excedens, expandit se ad omnes Europæ Provincias, & ab his ad totius orbis Ecclesias.

V. Ejus rei figura fuit Josephus Antiquus de quo in Genesi legitur, quod cum adhuc puer esset, prætereuntibus Ismaelitis traditus ab iis in Ægyptum adductus est ita disponente Deo, per quem orbis sterilitati provifum esse volebat: datis enim ibi virtutis ac sapientiæ suæ incomparabilis signis, tandem agnitus exaltatur ac tandem primus in Regno Pharaonis Princeps salutatur. Habes figuram, accipe veritatem. Vix erat natus Divus Josephus in cordibus fidelium Ecclesiæ Hierosolymitanæ, quin ille cum eâ propterea eisdem sterilitatem in bonis operibus videbatur exscindendus: sed Carmelitis sub idem tempus ab illis oris ad has partes transeuntibus ab eis hic adducitur, ubi agnitus, & in grandi pretio habitus, tandem usque adeo crevit, ut primus Regni Cælestis Princeps habeatur.

VI. Viam illis præstruxerat Deus per apparitiones & revelationes factas personis Sanctis in eundem finem, quarum unam vide apud Laurentium Surius ad septimam Aprilis in Sancto Hermanno Divi Norberti Candidi Ordinis Præmonstratensis Fundatoris & Patris Filio non degeneri circa annum 1235, ideò deinceps Joseph nuncupatus.

VII. Alia sub idem tempus contigit Sanctæ Gertrudi Germanæ quæ devixit circa annum 1280. scribit lib. 4. Insuper, ad Divin. Pietat. cap. 12. quâdam die Annuntiationis Beatæ Virginis, qui & Dominicæ Incarnationis sibi, dum Horis Matutinis operam

daret, apparuisse B. Virginem cum amantissimo Sponso suo Divo Iosepho, & innumerabili SS. multitudine, vidisseque omnes Sanctos ad prolationem venerabilis nominis Ioseph ad ipsum se convertere eique reverentissimè caput inclinare, congaudentes ei & applaudentes de ejus summa elevatione. Ex quo proculdubio dabatur Gertrudi intelligere, quandoquidem omnes Sancti ei inclinarent, eum etiam omnes in gloria præcedere: secundò quandoquidem hoc in festo Dominicæ Incarnationis ei exhiberetur, significabatur quod etsi Christum actione propriâ non genuerit, ipse tamen suam partem haberet in hoc divinissimo Mysterio isto die in castissimâ conjugæ suâ Spiritu sancto ei pro se obumbrante mirabiliter operato, & ideò Sanctorum coronam ei inclinare.

VIII. Succesit illis non diu post ex Sueciæ Regno femina primaria, sancta inquam Brigitta Principissa vidua à revelationibus famosissima, cui Deus uti & præmemorata Sanctæ Gertrudi Germanæ planè jussit ut esset huic Sanctissimo Patri suo, & Matris suæ Sponso castissimo devota: videnda ipsamet Brigitta lib. 6. Revelat. cap. 59. lib. 7. cap. 25. & lib. 9. cap. 58.

IX. Aliam refert Pater Bollandus cum Sociis in Actis Sanctorum tomo 2. Mensis Martii in vitâ Beatæ Catharina Bononiensis cap. 6. num. 59. sub his verbis. Dum autem Catharina in dispertiendis ad januam Monasterii eleemosynis assiduitate & sollicitudine pari versatur, accidit ut ad portam Monasterii aliquoties eleemosynâ petendæ causâ sisteret sese venerabili gravitate Senex, cui illam Beata Catharina hoc quoque nomine impertiebatur libentius, quod intellexisset bonum illum Virum ad omnia Palestinæ loca Incarnati Verbi Mysteriis consecrata peregrinadum accessisse, amabat enim ab eo querere & discere varia pietati suæ alendæ oportuna circa situm naturamque locorum istorum. Hic quodam die eadem ex causâ ad portam accessit Monasterii, acceptaque eleemosynâ tradidit ei scutellam parvulam, non ex terra Pozzellanâ, aut Majolanâ, sed mixturâ incognitâ ac transparentis, quam

„ quam dicebat eam ipsam esse, ex quâ
 „ Puerulo Ies u porum porrigere solita
 „ fuerat Virgo Mater Sanctissima, ro-
 „ gabatque ut servare penes se vellet,
 „ dum eam redux requireret. Implevit
 „ ea oblatio miro gaudio Catharinam:
 „ Peregrinus autem reversus deinde
 „ nunquam est, neque de hoc facto
 „ amplius aliquid sciri potuit ex Catha-
 „ rinâ, nisi hoc solum, quod Virum
 „ illum minimè crediderit fuisse è mor-
 „ talibus unum, sed Sanctum Iosephum
 „ Christi Nutricium, per quem Deus
 „ hanc sibi gratiam voluerit facere: Quo
 „ autem fundamento id crederet nun-
 „ quam patefecit. Divinâ Revelatione
 „ edoctam fuisse probabilis foret conje-
 „ ctura. Ex hinc certè castissimo Mariæ
 „ Sponso devotissima fuit, Bononiam-
 „ que abitura Scutellam prædictam Ab-
 „ batissæ tradidit eâ conditione, ut die
 „ Festo ipsius Sancti in Altari ad Populi
 „ Fidelis solatium exponeretur, redde-
 „ retur autem Peregrino qui dederat, si
 „ eam aliquando petiturus redisset. Ser-
 „ vatur igitur, exponiturque hoc modo
 „ in Ferrariensis Ecclesiæ Monasterio,
 „ admoveturque infirmis, istud cum fi-
 „ de postulantibus, qui si sanandi sint,
 „ odorem ex se suavissimum illa reddit:
 „ morituri creduntur si absque odore
 „ permaneat.

X. Sunt & aliæ multæ similes Apparitiones & Revelationes quibus Deus accreturæ velificatus est Devotioni. Finio per illam quum refert Sanctus Vincentius Ferrerius serm. de Nativitate Domini de quodam Mercatore Hispano ex Urbe Valentinâ, qui quolibet anno in Festo Nativitatis Domini invitabat ad prandium pauperem senem & mulierem aliquam similiter egenam gestantem in sinu pusiolum, in memoriam quod isto die non fuit Christo, Mariæ & Iosepho locus in diversorio: qui cum post multos annos expletæ constanter istius devotionis, mortuus esset, fuit revelatum quod in ipsius morte apparuerunt ei Sanctissima Virgo cum Filio suo & Sancto Iosepho cum sic affati: *Quia tu vivens recepisti nos in domum tuam, ideo te morientem recipiemus in domum nostram.* Hæc Divus Vincentius Ferrerius qui obiit anno 1418. Ex quibus omnibus evidenter patet

cultum Divi Iosephi cœpisse validari seu incrementa capere ante tempora Concilii Constantiensis.

Immo Joannes Gerson in suâ Iosephinâ quam certissimè scripsit ante sermonem habitum in isto Concilio, meminit variorum dierum in quibus tunc à variis ejus festum celebrabatur: scienim ille ibi.

Nec tamen est obitus certa dies quam signant

Hanc variè, variè pro religione colendam.

Est Februarius, est & Martius, estq; December:

Primi nona dies, cum deno nona secundâ, Alterius decima, per quosdam & nona notatur,

Sis quæcumque dies, sua nobis est mors honoranda.

Idem Joannes Gerson anno Domini 1413. hoc est ante Concilium Constantiense quod incepit anno 1414, in Exhortatione ad Ducem Bituricensem pro Solemnizatione festi Sancti Iosephi part. 4. Oper. hæc habet in fine, *Scriptum anno Gratia 1413. die Sancti Clementis Papæ cui successit magnus tuus & bonus Amicus sanctæ memoriæ Papa Clemens VII. qui (ut dignâ fide revelatione cognovi) in veneratione & devotione singulari habebat Sanctum Ioseph, sicut etiam nostri temporis magnæ scientiæ & probitatis viri habent & habuerunt: quemadmodum Cardinalis Cameracensis Præceptor meus, & bonæ memoriæ Pater Petrus Burgundio Cælestinus, cui (ut dicere solitus erat) singularis erat Patronus & refugium, cujus sapius expertus fuerat auxilium in suis & aliorum necessitatibus tanquam per miraculum. Et postremò Magister Henricus (hic quot plurimum famatus & antiquus in Universitate Parisiensi Clericus, Theologiae Doctor, paulò ante in obitu suo & supremâ voluntate reditus misit in Ecclesia Carnotensi, ut loco obitus sui fiat commemoratio Sancti Iosephi, &c. & omnes hi super hæc rescripserunt scripta quidem plena scientiæ & devotionis, &c. Hæc Gerson. Ex quibus manifestum evadit quod cultus & devotio D. Iosephi ante Concilium Constantiæ non tantum apud particulares, sed etiam apud plures Ecclesias incrementa capere inceperat.*

Audiendus

XIII. Audiendus eā super re Sanctus Bernardinus Senensis qui ab hominibus demigravit anno 1443. cūm vixisset annos sex & sexaginta juxta Chronologiam P. Iacobi Gaultier sæculo 15. Hic tomo 3. serm. de Sancto Iosepho artic. 2. cap. 2. præfata sic confirmat. *Certe velo olim in Ecclesia tegebatur quanta dignitatis & sanctitatis esset Ioseph Sponsus Virginis, & Pater Christi putativus: sed scissum est velum templi à summo usque deorsum, & per fidem Christi sacrosancta Myseria orbi universo pervenerunt, & in hoc celorum Regno, idest Ecclesia, apertum est Dei templum, & facta sunt fulgura & voces Concionatorum secuta sunt voces Doctorum, quæ de tanto & Sanctissimo Iosepho resonarunt concionibus, & scriptis celebrarunt.*

XIV. In quibus verbis advertenda ista particula *olim*, quæ significat aliquod tempus notabile, quod præcessit illud quo hoc dixit Divus Bernardinus, & quo *velum templi scissum est*. Et certè omninò necessarium est quod intercesserit aliquod notabile tempus inter illud, quo verum fuit dicere velo adhuc objectum fuisse, & illud in quo tot potuerint voces Concionatorum ita tonuisse, & scripta Doctorum ita illis successisse, ut possit dici velum templi scissum, ut notitia illius tunc pervenerit ad orbem universum: fatendum tamen est statum Devotionis & Cultus Divi Iosephi annis ab ejus ortu usque ad Concilium Constantinense fuisse exiguum si comparetur cum eo ad quem assurrexit ab indè. Nec mirum.

XV. Hoc enim meo videri exinde congruit quod maxima pars Prælatorum tam Diocesum quam Ordinum Religiosorum totius Europæ essent ibi congregati in Concilio, qui cūm ex hujus cultus incrementis quotidianis ab aliquot annorum lustis ipsis non omninò ignotis, & notitiâ meritorum Divi Iosephi propriâ & particulari essent ad illum valde dispositi, accedente demùm efficaci illâ Gersonis Viri tunc summæ autoritatis exhortatione, Patrum Concilii, & omnium Patrum Patris Martini V. Summi Pontificis ibidem electi & præcæcis ap-

plausu, afflante etiam Divino Numine, dum ad propria reversi, pro zelo quisque suo in Ecclesiis vel Ordinibus suis invexerunt: eo ferè modo quod dum tempus advenit divinitus præordinatum propagandæ per totum orbem fidei Christianæ: Rem ita moderata est Divina Providentia (quæ attingit à fine usque ad finem fortiter & suaviter) quod ad illius promulgationem per Apostolos in die Pentecostes, adessent Parthi, Medi, & Elamithæ, & qui habitant Mesopotamiam, Iudæam, Cappadociam, Pontum & Asiam, Phrygiam & Pamphyliam, Ægyptum, & Partes Lybiæ quæ est circa Cyrenem, & Advenæ Romani, Iudæi quoque & Proselyti, Cretes & Arabes, Actorum cap. 2. ut per illos deinde ipla ad omnes illas mundi plagas deportaretur.

Addunt nonnulli Moderni cultum Divi Iosephi universalem fuisse in isto Concilio institutum, & ab inde in omnibus Ecclesiis receptum, licet ab aliis citius, ab aliis verò tardius. Nec referre quod hæc institutio non reperitur inter acta istius Concilii: id enim provenire indè, vel quod illa jam non extent integra, vel quod cūm inter Acta Conciliorum non soleant referri nisi fidei dogmata, potuit fieri quod hoc utpotè meræ Politicæ externæ inter illa non fuerit relatatum, vel denique si ista non placent quod hæc institutio fuerit tantum vivæ vocis oraculo, vel per applausum omnium Patrum Concilii facta.

Sed hoc non placet, tum quia omninò certum est extare illius Acta Concilii, tum quia constat inter illa relatata fuisse alia quàm dogmata fidei, & aliqua minoris considerationis quàm sit istud de institutione Festi alicujus. Quod autem dicitur de vivæ vocis oraculo tam facile negatur quàm facile asseritur, cūm nullus Author synchronus, aut istorum temporū vicinus istius oraculi meminerit, imò nec ipse Gerson, cujus tamè maximè intererat, cūm ipse pro isto festo tam zelosus esset & pro eo obtinèdo ad Concilium istud perorasset. Quod verò de applausu Patrum Concilii dicitur facile crediderim, si ab illis decretum fuisse non addatur

Vuu3

addatur

addatur, si enim hoc decretum adjece-
ris, oppono semper Gersonem tacen-
tem & peto probari.

XVIII. Accedit quod si hoc Festum in Cle-
ro fuisset institutum à Patribus istius
Concilii, ex tunc fuisset Officium Divi
Josephi insertum Breviario & Missali
Romano, quod tamen non contigit
nisi post plurimorum annorum de post
lapsum ut constat: quod sanè argu-
mentum est invincibile non existentie
istiusmodi institutionis.

XIX. Voluit nimirum Deus ut suspicor
hunc Patris sui cultum esse ultroneum
& ex affectu ac devotione populorum,
meritisque Divi Josephi in dies magis
ac magis se manifestantibus non ex ne-
cessitate procedere, ut ille cordis in
tabulis non in lapideis inscriptus nullà
unquam oblivione deleteretur.

XX. Quare licet cultus & devotio Divi
Josephi fuerit in isto Concilio com-
mendatus, multumque Patribus dicti
Concilii placuerit, ita ut ab inde cœ-
perit valde augeri, non tamen tam ci-
tò ubique receptus, sed ab his prius, ab
ab istis posterius; in quibus primum lo-
cum sibi vendicaverunt pleræque Eccle-
siae Galliarum & Valentina Hispania-
rum ex dictis supra cap. 3. sect. 2.
num. 14.

CAPUT VI.

*Incrementa hujus Devotionis
potiora à Sanctissimâ & Se-
raphicâ Theresiâ Carmeli
filiâ, & Carmelitarum So-
rore & Matre Amplissimâ.*

I. **U**OD ab illâ Seraphicâ Te-
resâ hoc est ex Græco sonò
juxta P. nostrum Leonem à
S. Joanne in Conc. de ipsâ.
*Admirabili, miraculosâ, prodigiosâ, se-
ter ipsa, Divi Josephi devotio & cultus
incrementa fecerit potiora, ut in ar-
gumento, vix ullus est qui de devo-
tionis istius nostro Ævo progressibus
scripsit qui id non asserat, nullus qui
contrarium.*

II. Audiendus inter illos P. Bollandus
cum locis suis in actis SS. mensis Mar-

tii Tomo 3. ad 19. Martii de S. Jose-
pho §. 9. qui de Sodalitatis Divo Jose-
pho dicatis loquens hæc habet: Car-
meliticus Ordo uti fuit in hoc genere
primus, quantum quidem verisimili
conjecturâ assequimur, sic ubi ad pri-
mævum disciplinæ spiritusque rigo-
rem cœpit per Sanctam Theresiam à
Jesu renovari, languentem quoque
erga sanctum Domini Nutricium de-
votionis affectum tantoperè inflam-
mavit, unâque cum Monasteris suis
toto Orbe Christiano propagavit, ut
qui ex vitâ & scriptis sanctæ Reforma-
tionis cognoverunt quàm ardentè
erga ejus honorem cultumque rapere,
neque satis noverant quamdiu
ante ejus tempora Ecclesie Orientales
seu Latinæ eundem recepissent, exi-
stimaverint huic Sanctæ gloriam illam
reservatam fuisse divinitus, ut per eam
ignotum obscurumque carens Sancti
Josephi nomen & meritum fidelibus
inciperet innotescere, atque in pretio
& deliciis esse. Multumque profecto ipsa
huc contulit, solita hunc Dominum &
& Patrem vocare suum, primum inter
cœlites post uxorem filiumque eidem
honoris locum tribuere, habere ad-
vocatam & intercessorem pro suis ne-
cessitatibus ordinariam; per quem
cum multa Deum orasse se diceret,
nunquam meminerat tulisse repulsam,
&c. quæ pluribus ipsamet profequi-
tur cap. 6. vitæ suæ. Hæc Bollandus ci-
tatus.

Devotionem hanc quam aliis erat
aliquando tam largitur per se & per
suos fidelibus inspiratura Theresia,
unde hausit? nonne ex Ordinis Spiti-
tu in quo illa fuit ab antiquo ut vidi-
mus? eam in ipsâ magis accendit Bea-
tissima Deipara, dum ei præcepit ut
esset ipsi devota: flammæ ejus etiam
auxit dum aliquando ei cum eodem
Sponso suo apparens manifestavit ejus
venerationem & cultum sibi summo-
perè placere, & vehementer commen-
datum esse: ex quibus quid mirum
quod adeò in illius amores exarserit, ut
vix ullum alium Patronum aut inter-
cessorem apud Deum habere videre-
tur? nulla enim erat necessitas, nulla
difficultas, in quâ non ad ipsum re-
curreret Theresia, nulla in quâ ab ipso
opem